ការសំភាសន៍របស់លោកពូ កូវ វ៉ងឌី

ក៖ អ្នកសំភាសន៍ឈ្មោះ ជុង សីហា ខ៖ អ្នកដែលត្រូវគេសំភាសន៍ឈ្មោះ កូវ វ៉ងឌី

សេចក្តីរបស់លោកពូ កូវ វ៉ងឌី

លោកពូកូវ វ៉ងឌីជាអ្នកខេត្តកំពង់ចាម ហើយដោយសារមានរដ្ឋប្រហារលន់នល់ ទំលាក់គ្រាប់បែកគាត់ក៏ទៅរស់នៅភ្នំពេញ ហើយបន្ទាប់ពីចូលរបបប៉ុល ពត គាត់ក៏ត្រលប់ទៅកំពង់ចាមហើយពួកប៉ុល ពត បានធ្វើបាបក្រុមគ្រួសារបានសម្លាប់មីង ពូ តាយាយបងប្អូនជីដូនមួយ ។ ហើយគាត់រស់នៅយ៉ាងលំបាកអត់មានអ្វីហូបស្គមខ្លាំង ហើយមានការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ហើយកំសត់ខ្លាំងបំផុត ហើយពេលខ្លះម្តាយបាននាំយកគាត់ទៅស្រែជាមួយដើម្បីបានបាយហូបខ្លះនៅពេលគេចែក ។ គាត់ពេលខ្លះគាត់ដើរពីសឆ្នឹងត្រីហូបពីក្រោមផ្ទះគេ ហើយគាត់ថារស់មិនស្មើនឹងសត្វផង ដែលសត្វមានអីស៊ីតែពួកគាត់គ្មាន។សព្វថ្ងៃលោកពូជាគ្រូពេទ្យ ហើយគាត់រស់នៅជាមួយកូនប្រពន្ធរបស់គាត់ហើយបានស្គាល់ដំនឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជួយអោយក្រុមគ្រួសារគាត់មានសុភមង្គល។

ក៖ អ៊ីចឹងថ្ងៃនេះខ្ញុំអរគុណពូឪច្រើនមែនទែនដែលពូឪបានអោយញ៉ុមធ្វើការសំភាសន៍ដែលសំនួរភាគច្រើនទាក់ទងហ្នឹងជីវិតរបស់លោកពូផ្ទាល់ហើយនឹងបទពិសោធន៍ជីវិតរបស់លោកពូ ហើយញ៉ុមដឹងថាកិច្ចការមួយនេះនឹងប្រទានពរជ័យដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់លោកពូហើយព្រមទាំងកូនចៅលោកពូអោយគាត់បានសិក្សារនឹងដឹងពីជីវប្រវត្តិរបស់គាត់នៅថ្ងៃខាងមុខទៀតអញ្ចឹងទៅណាស់ពូ។ហើយការសំភាសន៍នេះត្រូវបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី០៥ ខែ០៩ ឆ្នាំ២០១៦ ហើយខ្ញុំឈ្មោះជុងសីហាជាអ្នកសំភាសន៍អ៊ីចឹងពូអាចជួយប្រាប់ឈ្មោះរបស់ពូនៅក្នុងអត្តសញ្ញាណបត្រ័ណាស់។

ខ៖ ក្នុងអត្តសញ្ញាបណ្ណ័របស់ខ្ញុំឈ្មោះកូវ វ៉ងឌីជូនកាលពេលអត្តសញ្ញាបណ្ណ័មុនដាក់កូវ វ៉ងឌីតែដល់ពេលអត្តសញ្ញាណបណ្ណ័ក្រោយញ៉ុមដាក់កូវ វ៉ងឌី។

ក៖ បាទហើយចុះក្នុងសៀវភៅកំណើត?

ខ៖ កូវ វ៉ងឌីដែរ។

ក៖ អីចឹងពូមានឈ្មោះហៅក្រៅទេ?

ខ៖អត់ទេអត់មានទេ។

ក៖ អត់មានទេ!!

ខ៖បាទ!!

ក៖អញ្ចឹងសំនួរបន្ទាប់ទៀតតើពូធ្លាប់រៀនភាសាអីគេផ្សេងក្រៅពីភាសាខ្មែរយើងដែរឬទេ?

ខ៖ ធ្លាប់រៀនភាសាបារាំង។

ក៖ ពូរៀនចប់ថ្នាក់ទីប៉ុន្មានដែរភាសាបារាំង?

ខ៖ ញ៉ុមអត់មានសាលាអីគេទេប៉ុន្តែញ៉ុមរៀនបានពីរឆ្នាំ បានពីរឆ្នាំ!!

ក៖ រៀនបានពីរឆ្នាំពូណោះ?

ខ៖ បាទ ញ៉ុមបានរៀនចេះអានរៀនចេះសរសេរណាស់ៗ!

ក៖បាទ!!

ខ៖ បានមួយចំនួនដែរ ហើយភាសាអង់គ្លេសហើយនឹងភាសាថៃ។

ក៖ អីចឹងបន្ទាប់មកទៀតពូជួយប្រាប់ទីកន្លែងកំណើត ទីកន្លែងកំនើតនឹងថ្ងៃខែរបស់លោកពូ?

ខ៖ ខ្ញុំបើនិយាយពេលខ្ញុំកើតខ្ញុំកើតនៅភ្នំពេញនៅឆ្នាំ១៩៧២ ខែ១២បាទ ។

ក៖ពូអត់ចាំថ្ងៃទេហ្ន៎?

ខ៖ ថ្ងៃសុក្រ។

ក៖ អិចឹងពូដោយសារតាមឆ្នាំសុរិយគតិឆ្នាំខ្មែរហា!ពូកើតក្នុងចំនោមសត្វទាំង១២?

ខ៖ អើរកណ្តារ!!

ក៖ អីចឹងឆ្នាំជូត !!

ខ៖បាទ!!

ក៖អីចឹងអរគុណច្រើនពូបាទ អីចឹងតើអើរអីចឹងពូអាចប្រាប់ខ្ញុំបន្តទៀតថាតើទីលំនៅរបស់លោកពូសព្វថ្ងៃនៅឯណា?

ខ៖ ខ្ញុំមករស់នៅភូមិអំពិលធំ ឃុំខ្វិតធំ ស្រុកព្រៃឈរ ខេត្តកំពង់ចាម។

ក៖ អីចឹងពូរស់នៅផ្ទះហ្នឹងប៉ុន្មានឆ្នាំហើយពូ?

ខ៖ ខ្ញុំនៅផ្ទះហ្នឹងតាំងពីឆ្នាំ១៩៩៩ ៩៨ (១៩៩៨)៩៩(១៩៩៩)ហ្គ៉!!៩៩ហ្នឹង(១៩៩៩)!!

ក៖ ១៩៩៩?

ខ៖ បាទ!!

ក៖ អីចឹងយូរដែរ?

ខ៖ យូរដែរ។

ក៖អីចឹងសំរាប់ពតិមានបន្ទាប់ញ៉ុមចង់សួរទាក់ទងហ្នឹងអើរជីវិតពូដូចជាខាងឪពុកម្តាយអីចឹងហា៎ ពីពួកគាត់ទាំងពីរនាក់ហា៎ពូ!!

ខ៖បាទ!!

ក៖ពូជួយប្រាប់ពីអាយុគាត់នឹងឈ្មោះរបស់ពួកគាត់?

ខ៖ អើរឪពុកខ្ញុំឈ្មោះកូវ រ៉េតហើយ ខ្ញុំមិនដឹងថាអាយុប៉ុន្មានទេតែគ្រាន់តែដឹងថាគាត់កើតឆ្នាំចហើយគាត់កើតមិនដឹងជាឆ្នាំ១៩០០ប៉ុន្មានដទេ ប៉ុន្តែឥលូវគាត់អាយុប្រហែលជាជិត៩០ហើយ!!បាទពួកគាត់នៅរស់ហា៎គាត់កើតឆ្នាំចម្តាយខ្ញុំឈ្មោះឡូត សារឹម ដូចជាគាត់កើតឆ្នាំ១៩៤០ជាងអីហ្នឹងប៉ុណ្ណឹងហា៎ ហើយម្តាយខ្ញុំគាត់កើតឆ្នាំម្សាញ់ឥឡូវគាត់អាយុ៧៦ហើយហ្នឹងហើយឥឡូវគាត់ចាស់ហើយ!!

ក៖ គាត់នៅរស់សព្វថ្ងៃ?

ខ៖ ហ្នឹងហើយគាត់នៅរស់ គាត់ស្នាក់នៅស្រុកកំណើតខាងខ្ញុំ ខាងខ្ញុំពេលនៅពីតូចៗហាំ គាត់នៅឯងខាងភូមិព្រះធាតុប៉ុន្តែឃុំស្រុកតែមួយហើយគាត់នៅជាមួយប្អូនស្រី។

ក៖ អញ្ចឹងសំនួរបន្ទាប់ទៀតប្រហែលជាខ្ញុំចង់សាកសួរទាក់ទងទៅនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកពូផ្ទាល់វិញសំរាប់ប្រពន្ធរបស់លោកពូវិញមីងគាត់ឈ្មោះអីគេដែរ?

ខ៖ ហ៊ីគាត់ឈ្មោះម៉ូវ សម្ផស្ស។

ក៖ គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយលោកពូ?

ខ៖ គាត់៤០គត់។

ក៖ ពូមានចាំថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើតរបស់គាត់ទេលោកពូ?

ខ៖ អត់ចាំ។

ក៖ ដឹងតែ៤០គត់ណោះលោកពូ?

ខ៖ហ៊ី!!

ក៖ហើយសំរាប់កូនរបស់លោកពូវិញពូមានកូនចំនួនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

ខ៖ ញ៉ុមមានកូន៤នាក់។

ក៖ ៤នាក់ អ៊ីចឹងពួកគាត់មានឈ្មោះអីគេខ្លះដែរលោកពូ?

ខ៖ កូនខ្ញុំទីមួយឈ្មោះ រ៉ែត មុនី ទីពីរឈ្មោះរ៉ែត សុខនីម រ៉ែត មុនីហៅក្តែង រ៉ែត សុខនីមហៅវិត ហើយទីបីឈ្មោះរ៉ែត ហាណាហៅស្រីម៉ៅ។

ក៖ អ៊ីចឹងពួកគាត់អាយុប៉ុន្មានពូអាចជួយប្រាប់តាមលំដាប់លំដោយ?

ខ៖ ពួកគាត់ កូនមុនីគាត់កើតឆ្នាំ១៩៩៩ ហើយសុខនីមវា១៣ឆ្នាំឆ្នាំហ្នឹងហើយ ដូចជាឆ្នាំ ១៣ឆ្នាំឆ្នាំហ្នឹងហើយ ហើយហាណាប្រហែលជា៩ឆ្នាំហើយបាទ៩ឆ្នាំ។

ក៖អរគុណពូ អរគុណច្រើនលោកពូដែលបានផ្តល់ពត៌មានលំអិតហើយហើយអីចឹងនៅអ្វីដែលបន្ទាប់ បន្ទាប់ពីការសិក្សារបស់ពូវិញតើពូអាចជួយរៀបរាប់ពីការសិក្សារបស់លោកពូតាំងពីតូចរហូតដល់ធំបានទេ?

ខ៖ ញ៉ុមកំរិតវប្បធម៌ញ៉ុមពេលប៉ុល ពត ពេលដាច់៧៩(១៩៧៩)ញ៉ុមបានរៀននៅក្នុងវត្តហើយញ៉ុមបានរៀនរហូតដល់ប្រលងឌីផ្លូមហើយប៉ុន្តែដោយភាពក្រីក្រញ៉ុមអត់អាចរៀនទៀតបានញ៉ុមចង់រៀនតទៀតដែរប៉ុន្តែញ៉ុមអត់មានសមត្ថភាពញ៉ុមក៏បញ្ឈប់ការសិក្សាហ្នឹងត្រឹមឌីផ្លូមហ្នឹងទៅញ៉ុមប្រលងឌីផ្លូមឆ្នាំ១៩៨៥ហើយខ្ញុំអត់មានលទ្ធភាពសិក្សាបន្តទៅទៀតដោយសារជីវភាពខ្វះខាតហើយម៉ែឪអត់មានគាត់ក៏សំរេចចិត្តរុញញ៉ុមទៅបួសនៅក្នុងសាសនាព្រះពុទ្ធក៏បានទៅបួសហើយបានទៅរៀននៅសាលាបាលីជាប់បានជាប់សាលាបាលីរងឆ្នាំ១៩៩៣ញ៉ុមបានប្រលងជាប់សាលាបាលីរង ហើយញ៉ុមបានហើយបន្ទាប់ពីខ្ញុំបានរៀនបានមួយរយៈមកសុខភាពខ្ញុំមិនអំណោយផលខ្ញុំបានហើយញ៉ុមក៏សឹកមក សឹកមកខ្ញុំក៏ទៅរៀនយកជំនាញគ្រូពេទ្យក្នុងភូមិស្រុករបស់ខ្ញុំអីចឹងទៅណាស់!!ដើម្បីជួយព្យាបាទអ្នកស្រុកតាមលទ្ធភាពដែលយើងអាចធ្វើទៅបានបាទ ។

ក៖ អូខេអរគុណច្រើនលោកពូ អញ្ចឹងអ្វីដែលញ៉ុមចង់សួរលោកពូទៅនឹងសំនួរបន្ទាប់ញ៉ុមចង់សួរទាក់ទងទៅហ្នឹងប្រវត្តិការងាររបស់លោកពូតាំងពីតូចរហូតដល់ធំអិចឹងហ៎តើលោកពូអាចជួយប្រាប់?

ខ៖ ការងាររបស់ខ្ញុំដោយសារខ្ញុំជាកូនអ្នកអើរស្រែកូនអ្នកកសិករ ហើយពេលញ៉ុមធំដឹងក្តីកាលណាខ្ញុំជាកូនអ្នកកសិករ នៅពេលដែលដាច់ពីប៉ុល ពតមកយើងអត់មាននៅសេសសល់ស្អីគេទេពេលនៅកសិករពីដើមនៅសល់មានដីមានធ្លីអីច្រើនដល់ពេលប៉ុល ពតគេរំលាយអស់ទៅពេលដាច់ប៉ុល ពតមកម្តាយឪពុកបិតនៅក្នុងការបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់នូវអ្វីដែលគាត់ខំរកអីចឹងពេលធំឡើងធំដឹងក្តីឡើងយើងដឹងតែពីដឹងនូវភាពអត់ឃ្លានលំបាកយើងបិតនៅក្នុងភាពលំបាកហើយយើងគឺជាកសិករហើយក្នុងកុមារភាពខ្ញុំមានតួនាទីដូចជាឃ្វាលគោ រកស្មៅអោយគោហើយដើររកកាប់អុសសំរាប់ដុត ហើយនឹងរកត្រីដើម្បីចិញ្ចឹមគ្រួសារហើយនឹងជួយស្វងដកឪពុកម្តាយជារៀងរាល់ឆ្នាំ!!!មួយឆ្នាំអីចឹង ពីរមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំហើយដល់អីចឹងហើយការងារញ៉ុមវាហាត់វានឿយវាលំបាកណាស់ទទួលភាពក្តៅភាពរងា ភាពអត់ឃ្លានភាពមិនសំបូរសប្បាយភាពអត់មានអីស្លៀកពាក់ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាវាអត់មានចេះឈឺអី!!សុខភាពយើងល្អយើង

អត់ឈឺ ប៉ុន្តែអាភាពនឿយហត់ហ្នឹងវាហត់នឿយហួសពីការស្មាន វាហត់បំផុតសំរាប់ខ្ញុំពេលខ្ញុំនៅកុមាររហូតទាល់តែខ្ញុំធំ នៅតែយ៉ាប់ការងារហ្នឹងរហូតទាល់តែចាស់ហ្នឹងបានគ្រាប់បន្តិច!!

ក៖ អិចឹងលោកពូដូចជាចាប់អាជីពជាគ្រូពេទ្យប្រហែលដូចជាប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ?

ខ៖ ប្រហែលជា១៧ ១៨ឆ្នាំហើយ!!

ក៖ ១៧ ១៨ឆ្នាំហើយ?

ខ៖ បាទគ្រាន់តែយើងជួយអើរដល់ប្រជាជននៅក្នុងភូមិរបស់យើងដែលគ្មានបញ្ហាត្រូវជួយសង្គ្រោះបន្ទាន់ ដូចជាជំងឺអីដែលយើងត្រូវជួយពួកគេយើងជាពេទ្យត្រូវជួយពួកគាត់ឬក៏បញ្ជូនពួកគេទៅមន្ទីរពេទ្យទៅអោយទាន់សភាពការទៅអោយទាន់នឹងគ្រោះថ្នាក់អីអញ្ចឹងទៅណាស់!!អញ្ចឹងយើងមិនអាច មិនអាចទៅព្យាបាលជំងឺអីធំដុំបានទេគ្រាន់តែយើងអាចចេះដឹងជាពួកគាត់យើងអាចជួយពួកគាត់បានថាត្រូវធ្វើម៉េចអីធ្វើម៉េចអីអញ្ចឹងណាស់!!ហើយអើរអាជួយសង្គ្រោះបឋមហ្នឹងដូចជាវាមានការចាំបាច់ដែរណាស់!!ហ្នឹងហើយ។

ក៖ អរគុណច្រើនលោកពូដែលបានជួយប្រាប់ពីបទពិសោធន៍ការងាររបស់លោកពូ !!អីចឹងប្រហែលជាអ្វីដែលញ៉ុមចង់ដឹងបន្តទៅទៀតញ៉ុមចង់ដឹងពីប្រវត្តិនៃការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់លោកពូហ៎ អីចឹងអែលឌើរចង់ដឹងថាប្រវត្តិលោកពូយ៉ាងម៉េចដែរលោកពូអាចស្គាល់អ្នកមីងហើយតាមយកវៀបការអញ្ចឹង?

ខ៖ សំរាប់ញ៉ុមពួកយើងជាមនុស្សសម័យមុនដោយសារយើងពីដើមយើងអត់បានទំនាក់ទំនងស្នេហាស្គាល់គ្នាអីបានកាន់ចាប់ដៃគ្នា និយាយគ្នាឆ្លើយឆ្លងតាមរយៈទូរសព្ទ័អីគេទេបានមិនមានទេ!!

ក៖ បាទ!!

ខ៖ សំរាប់ក្រុមគ្រួសារប្តីប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំខ្ញុំនិយាយគ្នាមុនការមួយម៉ាត់មុនក៏អត់បានផង គ្រាន់តែបានឃើញមុខគ្នាមិនបានញញឹមដាក់គ្នាផង ដល់គេគេនាំអោយយើងទៅមើល យើងឃើញកូនគេអញ្ចឹងយើងត្រលប់ទៅវិញយើងអត់បានទៅនិយាយឆ្លើយឆ្លងសាសងគ្នាភាពជាទំនាក់ទំនងស្នេហាអីអត់មានទេណាស់!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ដោយសារយើងដឹងស្រាប់ហើយដោយសារប្រពៃណីហ្នឹងពេលមុនទេណាស់ មិនមែនដូចជាក្មេងសម័យឥឡូវគេស្គាល់គ្នារួចអស់ហើយ គាត់យល់គ្នាហើយបានគេទំនាក់ទំនងគេហើយបានគេរៀបការ តែខ្ញុំគឺអត់ទេ ទំនាក់ទំនងគ្នាជាប្តីប្រពន្ធហ្នឹងវាដូចជាអត់ដូចជាថាខាងស្រីហ្នឹងអោយតែដឹងថាខាងយើងយល់ព្រម ឃើញគ្នាអីចឹងហើយម៉ែឪថាយល់ព្រមក៏គាត់ចាប់ផ្តើមរៀបចំថ្ងៃខែរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍អោយយើងទៅ។

ក៖អីចឹងមានន័យថាការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់លោកពូគឺត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយឪពុកម្តាយទាំងសងខាង?

ខ៖ ហ្នឹងហើយទាំងសងខាង!!

ក៖ អីចឹងទាំងសងខាងលោកពូណោះ?

ខ៖ ហ្នឹងហើយ។

ក៖ អីចឹងដោយសារប្រពៃណីខ្មែរយើង!!

ខ៖ អីចឹង យើងអត់អាចស្រលាញ់ គេក៏អត់បានថានិយាយរកយើងបានមួយម៉ាត់ដែរ!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ដល់ពេលការ ការហើយបានយើងចាប់ផ្តើមនិយាយរកគ្នាតែម្តង!!និយាយគ្នាតែម្តង ថាមានហេ!!ថាដូចជាវាពិបាកដែរ!!អត់បានមួយម៉ាត់ទេ ញ៉ុមមានព្រះញ៉ុមហ៊ាននិយាយ!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ញ៉ុមហ៊ាននិយាយ ញ៉ុមអត់ដែលបានទាក់ទងគ្នាអីបន្តិចសោះ!!

ក៖បាទ!!

ខ៖និយាយជាមួយគេសោះគ្រាន់តែបានឃើញគេនៅកន្លែងកាត់ដេរអីអញ្ចឹងទៅណាស់!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ឃើញគេអញ្ចឹងទៅណាស់!!

ក៖ អីចឹងដូចជាអ្វីដែលលោកពូបានរៀបរាប់ប្រាប់ពត៌មានមកហ្នឹងគឺការរៀបការរបស់សលោកពូ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយឪពុកម្តាយទាំងសងខាង អីចឹងឪពុកម្តាយទាំងសងខាងក៏ទទួលស្គាល់ដែរ!!អីចឹងលោកពូចាំពីថ្ងៃរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហ្នឹងទេលោកពូ?

ខ៖ ឆ្នាំ១៩៩៩ហ្នឹង!!

ក៖ ឆ្នាំ១៩៩៩នេះទេ!!ពូចាំខែទេ?

ខ៖ ខែអើរខែ០៤ខែផល្គុនខែ០៤ ហេចូលខែផល្គុនខែ០៣ហេមុនចូលឆ្នាំ ដោយសារខែចេត្រខែ០៤ណាស់!!

ក៖ហ្នឹងហើយ។

ខ៖ ហ្នឹងហើយខែ០៤។

ក៖បាទអញ្ចឹងពូអាចជួយទាក់ទងនឹងចំលើយហ្នឹងតើមានអោយបណ្តាការគេបង្គាប់ជាអីដែរ?

ខ៖ ជំនាន់ហ្នឹងគេបង្គាប់ជាមាស ជាមាស!!

ក៖បាទ!!

ខ៖គេមិនមែនបង្គាប់ជាលុយទេ!!បាទហើយជំនាន់ហ្នឹងខាងប្រពន្ធញ៉ុមហ្នឹងគេបង្គាប់ថ្លៃ ថ្លៃគឺ៦ជីមាសហើយថ្លៃណាស់ គេវិញគឺបង្គាប់តែមួយជីពីរជីទេតែចំពោះម្តាយក្មេកខ្ញុំគេយកថ្លៃគេយកទៅ៦ជី។

ក៖បាទ!!

ខ៖បាទហើយអីចឹងវាពិបាករកមែនទែនណាស់!!បណ្តាការគេហើយចំណែកស៊ីសុខខាតចំនេញអីផ្សេងទៀតអាហ្នឹងយើងគ្រាន់តែអោយគេទេ។

ក៖អីចឹងឡយមែនទែនពូ!!អីចឹងប្រហែលជាសំនួរបន្ទាប់ទៀតប្រហែលជាចង់ដឹងខ្លះៗពីប្រវត្តិបទពិសោធន៍ពូតើពូធ្លាប់ទៅក្រៅប្រទេសអីអញ្ចឹងទេពូ?

ខ៖ ទៅហុងកុងហ្នឹង!!

ក៖ កាលហ្នឹងពូទៅជាលក្ខណៈគ្រួសារឬក៏ទៅប៉ុន្មាននាក់ដែរពូ?

ខ៖ទៅ៤នាក់!!

ក៖ទៅឆ្នាំណាដែរពូ?

ខ៖ ឆ្នាំ២០១១។

ក៖ ២០១១ !!អញ្ចឹងពូបានទៅតែហុងកុងហ្នឹងបានតែម្តងហ្នឹងទេ??

ខ៖ បាទ!!

ក៖ អឺចឹងអើរ អឺចឹងបាននិយាយពីបទពិសោធន៍នៃការងាររបស់ពូអឺចឹងពូអត់សូវពីបាកអីណា ប៉ុន្មានបន្ទាប់មកពូបានធ្វើពេទ្យរយៈពេល១០ជាងឆ្នាំហ្នឹង?

ខ៖ហ៊ឺ!!

ក៖អញ្ចឹងមួយទៀតពូ ពូបានប្រាប់ថាពូបានកើតនៅជំនាន់៧២(១៩៧២)អឺចឹងពូបានរស់នៅក្នុងជំនាន់ប៉ុល ពតអឺចឹងហ៎!!តើពូអាចជួយចែកចាយបទពិសោធន៍?

ខ៖ សំរាប់ញ៉ុម ញ៉ុមកើតឆ្នាំ៧២(១៩៩៧)ហើយបន្ទាប់មកប៉ុល ពតវ៉ៃដាច់ភ្នំពេញ!!ប៉ុន្តែត្រូវបានគេជំលៀសប៉ុន្តែគ្រួសារញ៉ុមនៅម្តុំព្រែកលៀបហើយម្តាយញ៉ុមបង្ខំចាកចេញមុនគេបែកភ្នំពេញដោយសារគាត់គិតឃើញថាខ្ញុំកូនស្លោះ អឺចឹងបើសិនជាគាត់មិនចេញមុនប៉ុលពតចូលភ្នំពេញទេ គាត់ប្រហែលជាអាចស្លាប់កូនទាំងអស់!!អឺចឹងគាត់តែងតែប្រាប់ឪពុកថាយើងត្រូវចេញទៅស្រុកកំណើតវិញទៅអឺចឹងទៅទៅបាត់ដំបងដោយសារមានជីដូនមួយគាត់ធ្វើគ្រូពីរ បីនាក់នៅហ្នឹងហា! ហើយគាត់ចង់អោយម្តាយញ៉ុមហ្នឹងក៏ទិញសំបុត្រយន្តហោះទៅ ហើយនៅកាលហ្នឹងគេអត់ទាន់ផ្តាច់ជើងយន្តហោះទេនៅ ក្នុងហោះក្នុងស្រុកវាបាន ហោះក្រៅស្រុកបានម្តងៗ ទោះវាផ្លោងអីណា ឪពុកញ៉ុមនៅថាអឺចឹងឪពុកញ៉ុមថាអញ្ចឹងយើងកុំទៅស្រុកវិញព្រោះអីនៅតំបន់យើងកំពង់ចាមព្រៃឈរសុទ្ធតែតំបន់រំដោះហើយតំបន់ខ្មែរក្រហមហើយអឺចឹងយើងប្រជាជនថ្មីហើយប្រជាជនលន់ នល់ហើយ!!អឺចឹងយើងជាចំណាប់ខ្មាំងរបស់គេហើយ ប៉ុន្តែម្តាយខ្ញុំគាត់មានបង បងប្អូនធ្វើគ្រូបង្រៀននៅកំពង់ចាម ធ្វើគ្រូបង្រៀនលោកនៅកំពង់ចាមហើយមានបងប្អូនលោកនៅកំពង់ចាម ហើយមានប្អូនស្រីគាត់នៅកំពង់ចាមដល់អឺចឹងនិយាយអោយអស់គឺគ្រួសារញ៉ុមជាគ្រួសារដែលចូលចិត្តរៀនហើយនឹងធ្វើការដល់អញ្ចឹងដល់ពេលអញ្ចឹង

គាត់សំរេចចិត្តថាគាត់មិនទៅបាត់ដំបងទេ ត្បិតអីម្តាយហើយនឹងបងប្អូនគាត់ហ្នឹងនៅទីនេះ ទាំងអស់ដល់តែអីចឹងគាត់ទាញឪពុកញ៉ុមមក មកទៅគេក៏គេយកយើងជាចំណាប់ខ្មាំងមែនគេបានបញ្ជូនពីភូមិដែលយើងនៅហ្នឹងទៅនៅកន្លែងផ្សេងដោយសារយើងហ្នឹងគេចាត់យើងជាចំណាប់ខ្មាំងជាមនុស្សមកពីទីក្រុងអញ្ចឹងហាតាមពិតយើងចេញពីស្រុកស្រែទៅដោយសារសង្គ្រាមទេដោយសារការបាញ់ទំលាក់គ្រាប់បែកអីខ្លាំងពីកងទ័ពសហរដ្ឋអាមេរិចអីអញ្ចឹងណាស់!!ហើយយើងប្រជាជាជនដូចជាក្រុមគ្រួសារញ៉ុមអញ្ចឹងអត់គាំទ្រកុំមុយនីសអត់គាំទ្ររបបផ្តាច់ការ ដូចជាអារបបអាដេញដូចជាយើងកុំមុយនីសហ្នឹងហា!!ពួកញ៉ុមហើយនឹងក្រុមគ្រួសារញ៉ុមស្រលាញ់របបសេរី ស្រលាញ់អើរសហរដ្ឋអាមេរិច ស្រលាញ់ច្បាប់ប្រជាធិបតេយ្យអីចឹងណាស់ ហើយចូលចិត្តអាមេរិចតាំងពីដើមមកអីចឹងអើរពួកញ៉ុមអត់ត្រូវបាននៅស្រុកទេត្រូវបានគេចាត់ទុកជាចំណាប់ខ្មាំងហើយក៏គេជំលៀសពួកខ្ញុំទៅនៅភូមិផ្សេងប៉ុន្តែបានឪពុកធំខ្ញុំចេះតែជួយនិយាយជាមួយសាម៉ាក់មិត្ត សាម៉ាក់មិត្តអ្នកធំអ្នកធំហ្នឹងដើម្បីអោយគេយល់យោគអីអញ្ចឹងណាស់ថាគ្នាចេញទៅថាគ្នានៅមិនបានដោយសារសង្គ្រាមអីវ៉ាន់អញ្ចឹងទេ អញ្ចឹងទៅគេក៏អោយយើងមករស់នៅហ្នឹងវិញ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការរស់នៅពីឆ្នាំ៧៥(១៩៧៥)៧៩(១៩៧៩)៣ឆ្នាំ៨ខែ នឹង២០ថ្ងៃហ្នឹងទុកសោករបស់ពួកខ្ញុំគឺទុកសោកហួសពីការស្មានដោយសារគេចាត់ទុកពួកខ្ញុំហ្នឹងជាខ្មាំងអីចឹងមនុស្សដែលគេចាត់ទុកជាសត្រូវរបស់គេគេមិនដែលអោយយើងស៊ីស្រួលរស់ស្រួលទេ អីចឹងទារុណកម្មសព្វទៅលើគ្រួសារខ្ញុំ ទីបំផុតត្រូវបានធ្វើអោយគ្រួសារញ៉ុមស្លាប់ទាំងអស់ ស្លាប់ទាំងយាយស្លាប់ទាំងតា ស្លាប់ទាំងឪពុកមា ស្លាប់ទាំងម្តាយមីង ជីដូនមួយរបស់ខ្ញុំទាំងអស់គឺថាមួយពូជត្រូវគេសម្លាប់ចោលទាំងអស់ សូម្បីតែម្នាក់នៅសល់តែម្តាយរបស់ខ្ញុំហើយនឹងឪពុករបស់ខ្ញុំហើយនឹងបងប្អូន៦នាក់ហ្នឹងតែប៉ុណ្ណឹងមួយគ្រួសារហើយក្រៅពីហ្នឹងត្រូវបានគេយកទៅសម្លាប់ចោលទាំងអស់ ហើយមួយហ្នឹងវាធ្វើអោយពួកខ្ញុំដឹងក្តីឡើងមានភាពតក់ស្លុតក្នុងចិត្តថាដោយសារអ្វីទាំងអស់ហ្នឹងអោយមានវិបត្តិក្នុងចិត្តហ្នឹងហើយហើយគេបង្អត់យើងសព្វបែបសព្វយ៉ាងហើយខ្ញុំនៅក្មេងអាយុ៨ឆ្នាំហ្អែណាស់ហើយអត់មានអីហូបហើយព្រលឹមឡើងដើររើសត្រីក្រោមផ្ទះគេ កាយ ជូនកាលបានយកក្តាមយកមកស៊ីឆៅក៏មានហើយកូនកង្កែបនៅក្នុងទឹកហ្នឹងនៅឆៅហ្នឹងមានភ្លើងហ្នឹងវារាងក្តៅៗដាក់អោយតែរឹងៗហ្នឹងយកមកហែងស៊ីដូចសត្វ ដូចសត្វតិរច្ឆាន ដូចសត្វនរកអីចឹង ហើយខ្លួនកាយរាងកាយហ្នឹងស្គាំងស្គមមិនដែលបានអីស្គាល់រសជាតិអី ហើយឃើញដូងគេបោះចោលនៅតាមថ្នល់ហ្នឹង លលា លលាហ្នឹងកគែកកាយស៊ីហើយគឺថាដឹងមកគឺថាដឹងតែវេទនាអីចឹងម៉ង ហើយវា ហើយភាពតស៊ូ៣ឆ្នាំ៨ខែហ្នឹង វាសឹងតែមួយសម័យហ្នឹងវាស្លាប់ច្រើនមែនទែន តែចំពោះខ្ញុំម្តាយខ្ញុំថាមានតែស្បែកហើយនឹងឆ្អឹងតែអត់ឈឺ បើសិនជាឈឺស្លាប់ទាំងអស់ប្អូន កូន

គាត់នោះណាស់តែខ្ញុំដូចជាមានពរជ័យពីព្រះដែរ ដែលព្រះទុកជីវិតអោយពួកខ្ញុំនៅណាស់ ខ្ញុំដឹងថាអញ្ចឹងណាស់ ហើយខ្ញុំឆ្លងកាត់របបហ្នឹងឆ្អែតឆ្អន់ហើយទីបំផុតវាបានរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ក្រៅពីពួកគេបានស្លាប់ចោលពួកខ្ញុំទាំងអស់ទៅ ហើយក៏ដាច់៧៩(១៩៧៩)មកហ្នឹង ហើយផុតពីអាពតហើយ តែនៅសម័យហ្នឹងវាពិបាក នៅក្នុងសម័យហ្នឹង សូម្បីតែមួយថ្ងៃបានបានបបរ គេចែកអោយបានមួយវែកក្បាលស្លាហ្នឹងស្និតទៅបានអង្ករតែមួយស្លាបព្រាគត់ ហើយពេលខែវស្សាគេអោយយើងស៊ីតែដំឡូងមួយដុំទេ ក្នុងមួយពេលហើយញ៉ុមយំខ្លាំងមែនទែនដោយសារញ៉ុមឃ្លានហើយមិនដឹងថាបានអីមក ហើយជួនកាលមានម៉ោង១២យប់អីអញ្ចឹងមានម្តាយមានឪពុកមកជួនកាលគាត់មកជួបកូនឃើញឡើងបើកទ្វារមកអើតកូនមកមានជួនកាលគាស់គល់ចេក អាគល់ចេកឡើងៗហ្នឹងយកមកស្ងោរ ជួនកាលគល់ល្អុងស្ងោរទៅដាស់កូនអោយហូប ជួនកាលបានពីណាមកស្បែកក្របីយកមកត្រាំទឹកទៅដាក់ដាំដាក់ដុតទៅដំទៅអោយកូននៅអង្គែមទាំងយប់ហ្នឹង ហើយយើងក្មេងអាណាងងុយដេកចង់ងាប់ទៅ ទៅអង្គែមឯណាអើរពួកគាត់ដាស់យើងអោយស៊ីហើយពួកគាត់មានពេលជួបយើងតែពេលយប់ទេ ថ្ងៃពួកគាត់អត់មានពេលជួបយើងទេអីចឹងភាពរស់នៅភាពកក់ក្តៅពីឪពុកម្តាយហើយនឹងខ្ញុំវាសឹងថាមិនបានជួបគ្នាដល់ចប់ចុងចប់ដើមទៅណាស់!!វាមិនដូចយើង ដូចយើងចិញ្ចឹមកូនសព្វថ្ងៃវាមានភាពកក់ក្តៅហួសពីអ្វីដែលញ៉ុមរស់នៅ អញ្ចឹងបានថាភាពរស់នៅរបស់ខ្ញុំវាពិបាកហួសប្រមាណ វាមិនើនឹងស្មានជីវិតញ៉ុមរស់នៅដល់សព្វថ្ងៃដោយសារវាលំបាកសព្វគ្រប់សភាពការទាំងអស់ប៉ុន្តែសុខភាពវាអត់ឈឺប៉ុណ្ណឹងហ៎ា វាស្តមប៉ុណ្ណាក៏ដោយវាអស់សាច់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយក៏វាមិនឈឺ បើសិនជាវាឈឺវាអាចស្លាប់មែនអញ្ចឹងខ្ញុំក៏តស៊ូមករហូតរហូតទាល់តែដាច់ពីអាពតហ្នឹងទៅក៏បានចូលរៀនចូលសូត្រអីទៅ ក៏បានរស់រានដល់សព្វថ្ងៃហ្នឹងទៅ ។

ក៖ អ៊ីចឹងថានៅជំនាន់ប៉ុល ពតហ្នឹងពូរស់នៅជាមួយនឹងអ្នកណាគេដែរ?

ខ៖ គឺខ្ញុំមានអ្នករស់នៅជាមួយខ្ញុំគឺខ្ញុំមានបងប្អូន៦នាក់ បងខ្ញុំបង្អស់ហ្នឹងគេធ្វើចល័តហើយ គេធ្វើចលតហើយប្រហែលជាបិនអែលឌើរឯងហ្នឹង គេធ្វើចល័តមក គេត្រូវបានចាត់អោយធ្វើជាទាហានបាញ់ទៅបាញ់កងទ័ពវៀតណាមនៅឯព្រំដែនខាងកើត ហ្នឹងហើយប៉ុនៗអែលឌើរឯងហ្នឹងគេអោយទៅធ្វើទាហានទាំងអស់ហើយអត់មានបានអ្នកណាគេវិលមកវិញគឺត្រូវបានស្លាប់ទាំងអស់គឺត្រូវទាហានវៀតណាមបាញ់សំលាប់ចោលទាំងអស់ហើយនៅបានបងញ៉ុមរស់មកវិញ!! ចំនែកបងញ៉ុមទីពីរស្លាប់ដោយសារឆ្កែខាំ តែបើបងញ៉ុមទី៣គេធ្វើជាឆ្លូប ហាគេធ្វើដេញជាអើរកងកុមារហ៊ីដូចជាជួយដើរធ្វើស្រែជាមួយមនុស្សចាស់អីដែរអញ្ចឹងណាស់!!ចំនែកខ្ញុំ ខ្ញុំនៅផ្ទះ ហើយមើលប្អូន ប្អូនកើតឆ្នាំ៧៥(១៩៧៥)មួយអត់មានពីណាមួយជួយមើលប្អូនបន្ទាប់

មកគេក៏យកប្អូនញ៉ុមហ្នឹងចេញពីពួកខ្ញុំយកទៅអោយមនុស្សចាស់មើលហើយញ៉ុមក៏រស់នៅតែពីរនាក់បងប្អូនទេ!!បានអ្នកគ្រូទូចខ្ញុំហើយប្អូនស្រីញ៉ុមហ្នឹងដោយសារពួកញ៉ុមនឹងភ្លោះណាស់!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ញ៉ុមរស់នៅតែពីរនាក់ហ្នឹងហើយទាំងយប់ទាំងថ្ងៃហើយជួនកាលអត់ទាន់បានឃើញមុខម៉ែម្តងទេដល់ជួនកាលម្តាយញ៉ុមយកញ៉ុមដើរតាម ដើរគាត់យកញ៉ុមទៅកន្លែងគាត់ធ្វើការហាក់!! គេអាចអោយបាយយើងឆ្អែតជួនកាលគេអោយយើងបានលើកអីអញ្ចឹង ជួនកាលក៏កងគេគេតិចទៀននឹងម្តាយខ្ញុំថាយកក្មេងមករកធ្វើអី ទុកនៅហ្នឹងរោងបាយទុកនៅនឹងអី វាមានរបបដែរនឹងហើយហើយក៏មានគេខ្លះគេអានិតម៉ែញ៉ុមទៅញ៉ុមលឺសំលេងហ្នឹងហាក់ !! ហ្ន៎វាស៊ីប៉ុន្មានទៅក្មេងហ្ន៎អោយវាមួយឆ្អែតទៅ ថាអញ្ចឹងហាក់!! គាត់យកទៅយកទៅខ្ញុំបានស៊ីបានឆ្អែតគេអោយគេអោយមួយវែកអីអញ្ចឹងទៅយើងក្មេងអញ្ចឹងណាស់ បើនៅផ្ទះយើងអត់បានអីគេស៊ីទេ!!វាអត់បានអីគេស៊ីសោះអញ្ចឹងយើងត្រូវដើរតាមគាត់ហ្នឹងអញ្ចឹងទៅ!!ហ្នឹងហើយប៉ុន្តែបើធាតុពិតទៅមិនសូវបានរស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយប៉ុន្មានទេ!!ហើយមិនដែលបានស្គាល់ពាក្យអប់រំពីម៉ែពីឪទទួលបានភាពកក់ក្តៅពីម៉ែពីឪទេ គឺរស់នៅដូចសត្វដូចធាតុអញ្ចឹង ហ្នឹងហើយរស់នៅហ្នឹងមិនស្មើនឹងសត្វផង បើសត្វរាល់ថ្ងៃគេថែទាំគេងូតទឹកណាស់!!ចាក់ថ្នាំគេមើល ក្មេងសម័យប៉ុល ពតហាក់វាមិនស្មើនឹងសត្វតិរិច្ឆានសព្វថ្ងៃផង សត្វសព្វថ្ងៃគេមានកន្ទុកស៊ីវាមានអីស៊ី មនុស្សវារកកន្ទុកស៊ីមិនបានផងហ្នឹងហើយមនុស្សអាចមន៍អាចមន៍សត្វជើងដើរទៅជុះសុទ្ធតែជើងមនុស្សប៉ុន្តែអាចមន៍សុទ្ធតែអាចមន៍សត្វមិនមែនអាចមន៍មនុស្សទេអាហ្នឹងមានន័យថាមនុស្សរស់នៅគ្មានចំនីមនុស្សស៊ីទេ ហ្នឹងហើយស៊ីតែចំនីសត្វស៊ីតែអាហារសត្វអីចឹងវាអាណោចអាធម្មខ្លាំងមែនទេ ។

ក៖ អញ្ចឹងអរគុណច្រើនមែនទែនលោកពូដែលបានចែកចាយបទពិសោធន៍កាលពីជំនាន់!!

ខ៖បាទ!!

ក៖របបប៉ុល ពតហ្នឹង!!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ បាទ!!

ក៖អញ្ចឹងប្រហែលជាសំនួរបន្ទាប់ដូចជាអ្វីដែរពូបាន ដូចជាញ៉ុមចង់សួរហើយចង់អោយលោកពូចែកចាយពេលវេលាដ៏ល្អមួយដែលល្អបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់លោកពូហ៎ាដែលធ្វើអោយលោកពូសប្បាយចិត្តហើយធ្វើអោយលោកពូចងចាំរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃអីចឹងលោកពូអាចជួយទាក់ទងចែកចាយអំពីអ្វីដែលលោកពូបានរៀនហ្នឹងហ៎ាពូ?

ខ៖ គឺពេលវេលាម៉េច?

ក៖ ពេលវេលាដែលល្អដែលធ្វើអោយលោកពូសប្បាយចិត្តក្នុងជីវិតអញ្ចឹងហ៎ា?

ខ៖ ពេលវេលាដែលល្អសំរាប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំមានតាមហាន:តាមកាល:ទេស:អ្វីដែលខ្ញុំមកដល់អាយុប៉ុណ្ណោះគឺពេលដែលខ្ញុំបានស្គាល់អំពីដំណឹងល្អ!!

ក៖បាទ!!

ខ៖គឺនៅពេលដែលខ្ញុំស្គាល់អំពីផ្លូវរបស់ព្រះទើបខ្ញុំដឹងថាពេលវេលាមួយហ្នឹងធ្វើអោយគ្រួសារខ្ញុំទទួលបានពរជ័យដ៏ធំរីករាយបំផុត ទោះថាញ៉ុមមិនមានឡានមិនមានវិឡា មិនមានលុយកាកអីច្រើនសំរាប់គ្រួសារខ្ញុំតែដូចថាព្រះរៀបចំគ្រួសារខ្ញុំអោយរស់នៅដោយបានភាពសុខសាន្តណាស់!!អើរខុសប្លែកពីពេលដែលញ៉ុមអត់ទាន់បានស្គាល់ដំណឹងល្អ ដោយសារយើងស្គាល់ពីផ្លូវរបស់ព្រះគឺយើងស្គាល់ខុសពីផ្លូវដទៃ គឺយើងចេះអើរចេះយល់ចិត្តគ្នា អត់អភ័យទោសអោយគ្នា ពេលអត់ ចេះអត់ធ្មត់ក្នុងការអត់ឃ្លាន ហើយចេះអត់ធ្មត់អធ្យាស្រ័យដល់អ្នកដទៃហើយចេះធ្វើអោយយើងចេះស្រលាញ់កូនច្រើនហើយផ្តល់កំលាំងចិត្តទឹកចិត្តអោយកូនបើនិយាយទៅគឺថាពេលដែកបានស្គាល់ហ្នឹងគឺព្រះបានបង្រៀនយើងបានច្រើនមែនទែនហើយដើម្បីអោយយើងចងចាំពេលវេលានេះគឺជាពេលវេលាមួយដ៏អស្ចារ្យសំរាប់ក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំហ៎ា!! បាទ!!

ក៖ អរគុណពូ អីចឹងការពិតញ៉ុមភ្លេចបានសួរលោកពូទាក់ទងទៅនឹងរបបប៉ុល ពតអញ្ចឹងហ៎ាអញ្ចឹងពូអាចជួយរៀបរាប់ឈ្មោះទាំង៦នាក់ដែលពូឈ្មោះគាត់ហ៎ាបានទេពូ?

ខ៖ ហ៊ីបងខ្ញុំទីមួយឈ្មោះគឺ កូវ ដារ៉ា បងស្រីទីពីរឈ្មោះកូវ នារី ហើយបងប្រុសទីបីឈ្មោះកូវ ដារិទ្ធ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំឈ្មោះកូវ វ៉ងឌី!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ហើយបន្ទាប់មកគឺកូវ ស្រីទូច!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ហើយបន្ទាប់មកទៀតកូវ វឌ្ឍន: ហើយបន្ទាប់មកទៀតគឺកូវ ស៊ីវ៉ាត!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ បាទ ៧នាក់ស្លាប់មួយសល់៦។

ក៖៦នាក់។

ខ៖ រាល់ថ្ងៃ!!

ក៖ អញ្ចឹងឥឡូវតើពួកគាត់រស់នៅឯណាដែរពូ?

ខ៖អើរាល់ថ្ងៃពួកគាតមានប្រពន្ធបែកនៅឆ្ងាយៗពីគ្នា នៅក្នុងភូមិរបស់ម្តាយខ្ញុំហ្នឹង៣នាក់ ហើយគាត់ទៅរស់នៅខាងស្រុកស្ទឹងត្រង់ ស្រុកខាងសម្តេចហ៊ុនសែនហ្នឹង២នាក់!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ហើយចំពោះខ្ញុំហ្នឹងនៅភូមិខុសគ្នាតែនៅឃុំជាមួយគ្នានៅជាមួយបងប្អូនហ្នឹង៣នាក់ហ្នឹងដែរ!!អញ្ចឹងទៅណាស់ ហ្នឹតងហើយ ហ្នឹងហើយ ដោយសារញ៉ុមនៅភូមិអំពិលធំ បងប្អូនញ៉ុម៣នាក់ទៀតនៅភូមិព្រះធាតុប៉ុន្តែឃុំឃុំខ្វិតស្រុកព្រៃឈរដូចតែគ្នាណាស់!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ក៏ប៉ុន្តែប្រុសៗពីរនាក់ទៀតគាត់ទៅនៅខាងស្រុកស្ទឹងត្រង់ហ្គ៎!!

ក៖បាទ!!

ខ៖ ហ្នឹងហើយគេមានប្រពន្ធនៅហ្នឹង!!

ក៖ អញ្ចឹងមិញពូ ពូប្រាប់ថាពូមានបងប្អូនស្លោះទៀត?

ខ៖ បាទខ្ញុំស្លោះ!!

កៈមែន??

ខៈ បាទ!!គាត់ជាសមាជិកដែរតែឥឡូវគាត់អសកម្ម!!

កៈមែន?

ខៈ បាទ!!

កៈ ស្លោៈ ស្លោៈទាំងប្រុសពីរឬក៏ស្លោៈប្រុសមួយស្រីមួយ?

ខៈ ស្រីមួយប្រុសមួយ!!

កៈមែន?

ខៈបាទ!!ហើយសព្វថ្ងៃគាត់ធ្វើគ្រូបង្រៀននៅសាលាបឋមសិក្សាល្វាហ្នឹងហាំនៅព្រៃឈរ!! បាទ!!

កៈ ញ៉ុមអត់ដឹងសោៈ!!

ខៈ បាទ!!កូនស្លោៈជាមួយខ្ញុំ!!

កៈ អូយឡូយមែនទែនលោកពូ!!

ខៈ ស្រីមួយប្រុសមួយ!!

កៈ បាទ!!អញ្ចឹងញ៉ុមពិតជាមានអំណរគុណខ្លាំងមែនទែនដែលពូបានចែកចាយបទពិសោធន៍ជាមួយលោកពូបានរៀបរាប់នូវការរស់នៅនៅជំនាន់ប៉ុល ពតដូចគ្នាហើយនឹងញ៉ុមអង្គុយស្តាប់ពីប្រវត្តិរបស់លោកពូបានខ្លះៗញ៉ុមដឹងថាកិច្ចការមួយនេះវានឹងជាឯកសារមួយទុកជារៀងរហូតវាអត់ងាយបាត់បង់ទេលោកពូ ហើយវាជាឯកសារមួយដើម្បីជួយប្រាប់ដល់កូនចៅលោកពូនៅជំនាន់ក្រោយទៀតពីឆាកជីវិតរបស់លោកពូការឆ្លងនូវទុក្ខលំបាកជាច្រើនទាំងឡាយដែលលោកពូបានមាននៅក្នុងជីវិតសព្វថ្ងៃហ្នឹងទំរាំមកដល់សព្វថ្ងៃហ្នឹងទំរាំបានដែលលោកពូឆ្លងកាត់ពុះពារអ្វីខ្លះអីចឹងវាជាពង្សប្រវត្តិសំរាប់មនុស្សរស់មួយដែលថាផ្តល់ពរជ័យសំរាប់ទៅដល់ក្រុមគ្រួសារលោកពូមែនទែន អញ្ចឹងបន្ទាប់ពីការចប់សំភាសន៍ហ្នឹងដោយសារខ្ញុំសំភាសន៍ចប់ខ្សែសំលេងហ្នឹងត្រូវបានអាប់លូតចូលទៅក្នុងវេបសាយរបស់សាលាប៊ី វ៉ាយ យូខាង

សាសនាចក្រហ៊ាន!!អីចឹងតើលោកពូអាចយល់ព្រមដើម្បីអោយពួកខ្ញុំអាចដាក់នៅក្នុងវេបសាយក្នុងហ្នឹងបានទេលោកពូ?

ខ៖ ហ្នឹងហើយយកទៅណាទៅទៅ!!មានអីអត់បញ្ហាអីគេទេបាទ!!

ក៖បាទអញ្ចឹងញ៉ុមសូមអរគុណសំរាប់ការសំភាសន៍នៅក្នុងថ្ងៃហ្នឹងហាលោកពូ!!

ខ៖ បាទ។